

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף עד

בורר:

לדעת עולא מותר לברור בו ביום (= לשבת), ואם בורר על מנת לאכול מחר חייב חטאת.

לדעת רב חסדא מותר לברור פחות מכשיעור (= פחות מכגורגרת), ואם בורר כשיעור חייב חטאת.

לדעת רב יוסף מותר לברור ביד, ואם בורר בקנון ובתמחוי (= כלים שאין דרך לברור בהם) פטור אבל אסור, ואם בורר בנפה ובכברה (= כלים המיועדים לברור בהם) חייב חטאת.

לדעת רב המנוא מותר לברור אוכל מתוך פסולת שאין זה דרך ברירה, ואם בורר פסולת מתוך אוכל חייב חטאת.

לדעת אבוי מותר לברור לאלתר (= כדי לאכול מיד) שאין זה דרך ברירה, ואם בורר כדי לאכול לאחר זמן (= אפילו באותה שבת) חייב חטאת.

רב דימי אמר: בשבת שהגיע תורו של רב ביבי לשמש את התלמידים, הזדמנו לשם רבי אמי ורבי אסי, ורב ביבי הביא לפניהם סלסלה שבתוכה היו פירות מעורבים עם עלים, ושפך לפניהם את הפירות, ואיני יודע האם עשה כן כי הוא סובר שאסור לברור אפילו אוכל מתוך פסולת (ולכן לא הוציא את הפירות מהסלסה), או שעשה כן כדי לתת להם בעין יפה.

הבורר תורמוסים חייב: את התורמוסים היו שולקים שבע פעמים, ומדובר כאן שלאחר ששלקן רק פעמיים או שלש ברר את התורמוסים הטובים מתוך התורמוסים הגרועים והמתולעים, ולכאורה הוא צריך להיות פטור משום שהוא ברר אוכל מתוך פסולת, אלא כיון שהתורמוסים הגרועים נגמר בישולם לאחר שנים או שלש שליקות, ולעומת זאת

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

התורמוסים הטובים צריכים שבע שליקות, אם הוא ישאיר את הטובים עם הגרועים - הטובים יסריחו והגרועים לא יסריחו (שהרי נגמר בישולם), וא"כ נמצא שמוציא פסולת (= הטובים) מתוך אוכל (= הגרועים) וחייב. (הסברנו לפי הפירוש השני ברש"י, ולפי זה הגירסא היא "ואי לא שלקי ליה מסרח").

טוחן: החותך סילקא לחתיכות דקות, חייב משום טוחן. המבקע עצים לחתיכות קטנות חייב משום טוחן, ואם הקפיד לחתכם במידה חייב אף משום מחתך.

הלש והאופה: אף שלא היתה אפיה במלאכת המשכן, וא"כ היה על התנא של המשנה לכתוב במקום זאת את מלאכת מבשל שהיתה במשכן (= בישול הסממנים), אלא שהתנא נקט את סדר עשיית הפת, ולכן במקום מבשל נקט אופה - שהוא בישול הפת.

הזורק יתד לח מעץ לתוך התנור כדי ליבשו חייב משום מבשל, משום שבתחילה היתד מתרפה והמים יוצאים ממנו ומתבשלים, ורק אח"כ הוא מתקשה.

המתיר זפת חייב משום מבשל למרות שאח"כ הוא חוזר ומתקשה.

הגוזז את הצמר והמלבני: נחלקו רבי יוחנן ורב כהנא האם הטווה צמר בעודו מחובר לבהמה חייב, או שאין דרך טוויה בכך. ואף שבמשכן טוו על העיזים, זו היתה חכמה יתירה ואין זו דרך טוויה לשאר בני אדם.

הקושר והמתיר: הגמרא מבררת היכן היתה מלאכת קושר במשכן: לדעת רבא במשכן היו נועצים יתדות בקרקע, והיו קושרים בהם את יריעות המשכן. לדעת אביי אין זה מלאכת קושר, כיון שהיו מתירים את הקשרים כשפרקו את המשכן ונסעו ממקום למקום, והקושר על מנת להתיר, פטור. אלא אורגי יריעות המשכן שנחתך להם חוט בשעת האריגה היו קושרים אותו. רבא מקשה שאמנם תרצת קושר אבל היכן היה מתיר במשכן? אלא אמר רבא שבמשכן היו צדים את דג החילזון כדי לצבוע את התכלת בדמו, והיו קושרים ומתירים רשתות כדי לצוד אותו.